

Sygn. akt IV CSK 88/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. M. , M. Ł. , J. M. i Z. M.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G., A. M. , J. M. i J. M. o stwierdzenie
zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni M. Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni M. Ł. kwotę 1350,- (jeden tysiąc
trzysta pięćdziesiąt) złotych na rzecz Gminy Miasta G., z tytułu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawców J. M. i M. Ł. od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 grudnia 2016 r., którym oddalony został wniosek o zasiedzenie nieruchomości, ze względu na nie wykazanie posiadania samoistnego, będącego przesłanką zasiedzenia na podstawie art. 172 § 1 i 2 k.c. Rozpoznając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni M.Ł. zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 w związku z art. 336 k.c. oraz art. 65 § 1 k.c. i art. 7 w związku z art. 336 k.c. przez ich błędne zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Uczestniczka postępowania Gmina Miasta G. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje się na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona i ma za tym przemawiać rażące naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania cywilnego przez Sąd Okręgowy, co skutkowało wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Jednakże umotywowanie tych twierdzeń we wniosku opiera się wyłącznie na swoistym i wyłącznym podkreślaniu, że ma się rację. Wywody są ukierunkowane na podważanie ustaleń faktycznych oraz dokonanej przez Sądy w toku instancji oceny zebranego materiału dowodowego. Jednak już na etapie tzw. przedsądu stwierdzić można, że ocena skarżącej rozmija się z ustaleniami w sprawie. Brak jest zwłaszcza w świetle umowy z 1977 r. powodu, aby uznać dobrą wiarę wnioskodawców oraz stwierdzić wykazanie samoistnego posiadania w całym wymaganym okresie, skoro są umowy dzierżawy z 1991 r. i 2003 r. Ustalenia

dokonane przez Sądy *in meriti* nie są dowolne, naruszając rażąco zasady logiki i doświadczenia życiowego, przeciwnie, znajdują solidne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, spójnie i przekonująco wyjaśniając okoliczności sprawy. Nie zostało wykazane, aby występowało kwalifikowane naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego.

Zgodnie z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, a Sąd Najwyższy tymi ustaleniami jest związany. Tylko w rażącej sytuacji naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego można mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zmierzającej w nadzwyczajnym postępowaniu do wzruszenia prawomocnego orzeczenia sądowego. Według utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego naruszenie przepisów musi być widoczne *prima facie*, bez potrzeby prowadzenia rozważań prawnych (wśród wielu zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r. w sprawach I CSK 42/18 i I CSK 48/18, nie publ.). W uzasadnieniu wniosku skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania niewątpliwie nie zostało to wykazane i przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie zostały spełnione.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając według art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. o kosztach postępowania kasacyjnego.